hengiga konkse otsa sáetu. — Sis heit se perremees kåega suud anda, ja könnel sure römoga kigile, et se sesamma reisja olli, kes tälle tol hawal ni suurt hääd olli tennu.

Pallelti sis reisjat sisse tulla tarre, ja olli kik illus ja puhhas, — tarre nink kammer pühhitu, ja kuse ossa mahha puistetu. Katteti kambrehe laud ja sång puhta linnaga, ja panti söök tälle ette, et temma söös ja puhkas, sest wanna ihho olli nörgas jänu teeköndmissega.

Wespre aig olli jo möda. Majarahwas istsiwa lawwa ümbre kik üttenkoon, ja olliwa wersikest laulnu, ja öddangut wötnu. Sis tulli ka se wanna oppetaja ommast kambrekessest töiste sekka wälja, ja üttel: „Teie ollete minno „söand päle hengusse weel öigede omma armsa laulmissega „kostotanu. Minna olle ni kui noordunu, ni kerge ja „römolik.“ — Temma könnel nüüd lahkeste eggaüttega, sillits Jani latsekeisi, ja mannits majarahwast, ja könnel neid kottussid, kon temma se wahheajaga kik olli ärrakäunu, et imme olli kuulda, kuis wöral maal ja pagganide seltsin Issanda sönna om sanu wäljalaotetus, ja kui paljo hengi selle läbbi omma sanu römustetus, parrandetus, ja önsusse tee päle sadetus, ja kuis ilda aigo weel Inglus maal üts luggu om sündinu, mes kik Inglus-ma könnelep. — Sis naksi latse ja wanna temmast noudma ja küssitellema, mes se särane luggu olli olnu, ja reisja üttel: „Kui teie tahhate, „sis ma woi teile sedda asja könnelda. Poolpäiwane öddang „om muidoke, ja warra maggama minna.“ — „Könnelge „iks, armas oppetaja“, tännitiwa latse kik ni kui üttest „suust „meil kül ei olle weel ni pea unni, wai moperrast „kesköni!“ Ka perremees ja mu kik palsiwa iks könnelda, ja todi reisjale üts tool wälja, ja katteti reiwas ülle, kon wanna essal sälg mitte haiges es pea jäma isten. Latse litsi henda reisja körwale pengi otsa päle kokko, ja wanna nink nore kik jäiwa kuulma, kui se wanna reisimees nida nakkas könnelma:

Inglus maal, suren Londoni linan, elli üts naisterahwas, ni kui kunnake üts waene lesk, waiklikun ja [illegible]

dalan murre pölwen. Temma mihhest es olle temmale surembat perrajänu kui kats poiga. Kül om waiw tühjatsen ellokörran latsi kaswatada, ent siski es olle selle lesjale parrembat ja kallimbat ennamb ilma pääl, kui ne kats latsekesse. Ööd kui päiwa saisiwa nemma temmal melen, ja olli nemma se suremb palwus ja puhkaminne Issanda pole. — Wannamb olli kül üts kallis, wagga loom, ent noremb es tahha mitte temma perra minna. — Sis tulli surm, ja wallits armsambat hennele. — Emma lits temma silmi kinni, ja jäi ka essi se sure murre ja waiwaga mahha. Ent se mötte selle noremba poja päle, kes tedda saas kaema ja juhhatama, es lasse täl maan olla, temma aije henda wäggisi jälle ülles, nink Issand kuuld temma oigamist, ja and tälle terwust ja päiwi weel, omma ainust last kaswatada.

Ent Jaan — se olli selle noremba nimmi — olli emmale selges waiwas! — Es nakka talle hirm es arm. Kül murret emma, ent emma silmawessi kallest temma söand weel ennamb, ja temma mannitsus es massa tälle middake. Kik rahwas ümbrekaut tuus sedda halwa last, kik jummalapelgliko wannnamba keliwa latsi wallato Janiga seltsimast. — Ni lätsi ne päiwakesse eddesi, nink Jaan nakkas mihhes sama. Es olle temma surembat middake opnu. Sis sai temma ütte kaupmihhe mannu pantus, ehk se päle temma peas kölbama. — Ent kost wöral ennamb se hool ja arm olli, Jani ülle wallitseda; — sis löppi perrake ärra. — Kirkust ja Jummalasönnast es tija temma ennamb middake. Körtsiga tutwa, kurjussega söbber, — ni waijo temma körd körralt iks süggawambide sisse, ja es olle ajastaig weel ümbre, ja olli Jaan jubba jodik — petja — warras. — Temma löig olli pea täüs. Sädus om kange Inglus maal. Warrast podas sääl ülles, ja olli Janil jo kabbel kalan, ent et temma ni wäega noor weel olli, sis jätteti tälle weel, ja piddi tedda kaugele, tühjale male ütte merre-sare päle iggawes ärrasadetama, ni kui säratsidega sääl maal tettas, kui neid ei tahheta ärrasurmata. —

Tarto-ja WÄfÄ Tro-ma rahwa Kalender 1838, lk. 21